

ТОҶИР МАЛИК

# ШАЙТАНАТ



**«SHARQ» НАШРИЁТ-МАТБАА  
АКЦИЯДОРЛИК КОМПАНИЯСИ  
БОШ ТАҲРИРИЯТИ  
ТОШКЕНТ — 2011**



*Киприклар — қорачиқнинг соқчилари,  
Ҳақиқат нурларин тўссангиз агар  
Юлиб ташлагумдир битта қолдирмай...*

*Тоҳир Масъум*

ТОҲИР МАЛИК

---

# ШАЙТАНАТ

*Бешинчи китоб*



«SHARQ» НАШРИЁТ-МАТБАА  
АКЦИЯДОРЛИК КОМПАНИЯСИ  
БОШ ТАҲРИРИЯТИ  
ТОШКЕНТ — 2011

ББК 84(5Ў)6  
М 22

М а с ъ у л м у ҳ а р р и р  
Ахрор АҲМЕДОВ

М 22      Малик, Тохир.  
«Шайтанат»: роман (5-китоб). — Т.: «Sharq»,  
2011. — 640 б.

Ҳар бир соҳада бўлганидек, шайтанат оламида ҳам маълум бир жиноят гуруҳи ўрнига ёшроқ авлод келади. Кесакполвон ва Чувриндининг ўлимидан сўнг ёлғизланиб қолган Асадбек қирқилган икки қаноти ўрнига янгиларини тиклаш ҳаракатига тушади. Янги авлод эса шайтанат оламига ҳукмронлик қилиш истаги билан унга яқинлашади. Икки авлод орасидаги зиддият, таъбир жоиз бўлса, шайтанат тахти учун кураш нима билан яқун топади – мазкур китоб шу ҳақда ҳикоя қилади.

**ББК. 84(5Ў)6**

**ISBN 978-9943-00-619-5**

© «Sharq» нашриёт-матбаа акциядорлик компанияси  
Бош таҳририяти, 2011.

***Бисмиллаҳир Роҳманир Роҳийм.***

**«Парвардигор шайтонга айтди:**

**«Малоикалар мақомидан туш. Бас, сенга бу малоикалар мақомида туриб гарданкашлик қилиш ярамайди. Сен хорлик билан жаннатдан чиқ!» Шайтон айтди: «Қиёматгача менга муҳлат бер, мени ўлдирмагил». Худо айтди: «Сенга Қиёматга қадар муҳлат берилди».**

**Иблис айтди: «Мени раҳматингдан маҳрум қилганинг бадалига Одам фарзандларини тўғри йўлдан оздириш учун мунтазир бўлиб тураман.**

**Сўнгра ўнг тарафларидан келиб, васваса қилман ва орқаларидан келаман ва чап тарафларидан келиб, йўлдан оздираман. Сўнгра уларнинг кўпларини шукр қилгувчи ҳолларида топмассан».**

**Парвардигор айтди: «Эй шайтон, мардудлик ҳолатида хор бўлиб, Худонинг азобига учраб, жаннатдан чиқиб кет! Албатта,**

**Ўз зотимга қасамки, сен билан ва зурриётинг билан ва сенга тобе бўлганлар билан жаҳаннамни тўлдираман».**

***(Аъроф сурасидан маъно таржима.)***

## МУАЛЛИФДАН

*Буюклик ва қудратда ягона, ширк ва нуқсон кирларидан пок, бақонинг эгаси, раҳмли ва шафқатли Аллоҳ таборак ва таолонинг муқаддас номини дилимга муҳрлаган ҳолда сўз бошляялман. Барча неъматларни ато қилгувчи – Аллоҳ, сўнгсиз қаҳр билан интиқом олувчи ҳам Аллоҳ. Осмонлару ерда У зотга шукрлар адади беҳисобдир. Аввалу охир У зот учун ҳамдларга тўла!*

*Очиқ мўъжизалари билан бани Одам ичра мумтоз жаноби Пайгамбаримиз Муҳаммад алайҳиссаломга, аҳли байтлари ҳамда саҳобаларига саловату саломлар бўлсин!*

*Ассалому алайкум, ардоқли китобхон!*

*Сизлар билан, яна зойибона тарзда бўлса-да, учраштираётган Аллоҳга ҳамд этиш баробаринда Ул зотдан Сиз азизмонлар хонадонига қут-баракот бермогини, шайтанат офатидан Ўз ҳифзи-ҳимоясига олмогини илтижо қиламан.*

*«Шайтанат», аввал ҳам айтганимдек, уч китобдан иборат бўлиши керак эди. Сўнг тўртинчи китобни ёзиш эҳтиёжи ҳам тугилдики, бу меҳнатдан бўйин товлаш номардликдай туюлиб, Аллоҳга таваккул қилган ҳолда бу ишни бошлаб, ниҳоясига етказгандай бўлдик. Бу мавзуга яна қайтиш фикридан узоқда эдик. Лекин, начора, кейин эшитган, билган воқеаларимиз кўнгилни қитиқлай бошлади, асарни давом эттиришига даъват этаверди. Турли учрашувларда айрим китобхонлар «асар яқунланмаган, давом эттириши керак», деган фикрларни билди-*

риб, каминани қўлга яна қалам олишга ундашди. Ниҳоят, хайрли оқибатни умид қилиб, ишни бошла-  
яймиз. Учрашув ва суҳбатларда китобхонларга му-  
рожаат этиб, асарни шунчаки «давом эттиринг»,  
деб эмас, «яхшилаб ёзинг», деб дуо қилишларини  
сўраб эдик. Дуоларнинг ижобат бўлишига умид  
билан дастлабки сатрларни ёзяймиз. Сўнгги сатр-  
ларга қадар ҳамсуҳбат бўлиб қоласиз, деган умид-  
даман. Шубҳасизки, айрим баёнларда қаламнинг  
оғизлиги сезилиб қолар, бунинг учун узр сўрайман.  
Асар кўнглингизга мақбул бўлса, бу Аллоҳнинг  
марҳаматидандир, сиз – азизларнинг дуоларингиз  
оқибатидандир. Сизларни бутун қалби билан севув-  
чи адибнинг миннатдорлигини қабул қилинг. Бир-  
бирларимизни хайрли дуо қилишда давом этайлик.



## АХТАМ

*1963 йил, 16 июнь, Магадан*

Рихсия шу куни ўғил кўрди.

Сурурга тўла қизлик пайтларида, ширин хаёллар қанотида учган дамларида ботир ва ҳалол бир ўғлонни учратишни, севиб-севилиб турмуш қуришни, олти ё етти ўғил ва уч қиз кўриб, умрни шукроналик билан ўтказишни орзу қиларди.

Бир ўғлон учраб, қиз кўнглини ром этди. Аммо, на-доматким, у ботир эмас, номард бўлиб чиқди. Унинг айёрлик ва муттаҳамлик чодирига буркалган, ҳаромни қасб қилган аблах эканини Рихсия кейинроқ – тақдир ёзуғидан нолиб, қамоқда ўтирганида англаб етди. Ундан бўлган болани олдириб ташлашни истади. Бирок, қамоқхона врачлари вақт ўтганини айтиб, рухсат бермади. Бола тушиб кета қолсин, деб оғир-оғир нарсаларни кўтарди, вужудни заҳарлаши мумкин бўлган нарсаларни ҳам еяверди. Лекин ҳароми бўлса-да, бир ўғил кўриши тақдир ёзуғида бор экан, унинг барча ҳаракатлари зое кетди. Қамоқхонада туғилган чақалоқ озодликдаги аёллар ҳам ҳавас қиладиган даражада соғлом ва кўркем эди. Қамоқхонадаги хотинлар ҳар куни бола туғавермайдилар. Тукқанлари эса боласини эмизишдан, ҳатто унга бир қараб қўйишдан воз кечавермайдилар. Шу боис Рихсиянинг «эмизмайман ҳам, қарамайман ҳам», деб боладан юз ўгириши ҳамширанинг жаҳлини чиқарди. Аввал яхши гапирди, сўнг пўписа қилди, қор қилмагач, шапалоғини ишга солди.

Қадимда Оврупода ҳамшираларни «меҳрибонлик олиҳалари» деб шарафлашган экан. Агар бу сифат қамоқхона ҳамширасига нисбатан қўлланилса, «ок

иштонга жун жияк» деганларидек, ҳам кулгили, ҳам энсани қотирадиган бир ҳол вужудга келиши мумкин эди. Эҳтимол, бу аёл озод эканида меҳрибонлик нима эканини билгандир. Лекин касалхонадаги тинчлантирувчи ва оғриқ қолдирувчи дориларни ўғирлаб, гиёҳвандларга сотиши оқибатида қамоққа тушгач, энг ваҳший ҳайвонларга ҳам бемеҳрлик дарсидан сабоқ бера оладиган даражага етди. Тили эса энг сўконғич эркакларни ҳам аро йўлда қолдириб кетадиган бўлди. Маҳкумалардан қай бири касалга чалиниб, турма шифохонасига бир марта тушса-ю, кейинроқ иккинчи бор хасталанса, шу хотинни кўрмай ўлиб кетишига минг марта рози бўлиб қоларди. Ҳамширани ана шу иллатлари учун қамоқхона маъмурияти иззат қилар, маҳкумалар эса нафратланишарди. «Ёмоннинг бир қилиғи ортиқ», деганларидай хушбичимроқ маҳкумаларни қандайдир базмларга қантдай қилиб тайёрлаб бериш ҳам унинг зиммасида эди. Маҳкумалар орасидаги гўзалларнинг аксари бу хизматдан бўйин товламас, аксинча, чорланмай қолишса кўнгиллари хуфтон бўларди. Улар бошқа нарсадан – базм яқунлангач, тунни шу эркакшода ҳамшира билан ўтказишдан бешишарди. Бешишса-да, кўнглини овлашга мажбур эдилар. Чунки базму маишат орқасида ҳомиладор бўлиб қолишса, бу ҳамшира доялик қилиб, уларни бу юкдан кутқарарди.

Рихсиянинг ой-куни етиб, кўзи ёрийдиган пайтда шу ҳамшира доялик қилди. Дунёнинг ажабтовурлиги шундаки, ҳаромдан бўлган бола ҳаромни касб қилган хотин кўлида кўзларини очди.

Икки юзига шапалоқ тушган Рихсия кўзларини катта-катта очиб, ҳамширага кўрқув билан қаради, навбатдаги зарбани кутди. Лекин ҳамшира бошқа урмай, маҳкумаларнинг эски чойшабига йўргакланган болани унинг тиззасига қўйди.

– Агар шу бола очдан ўлса, сени қийнаб-қийнаб ўлдираман. Шу пайтгача одамзод кўрмаган азобларни



Bu tanishuv parchasidir. Asarning to'liq versiyasi <https://kitobxon.com/oz/asar/2596> saytida.

Бу танишув парчасидир. Асарнинг тўлиқ версияси <https://kitobxon.com/uz/asar/2596> сайтида.

Это был ознакомительный отрывок. Полную версию можно найти на сайте <https://kitobxon.com/ru/asar/2596>